

اگر در اول ماه مه ، خواست کارگران کاهش ساعت کار بود ،

حال مطالبه ی اساسی کارگران مقابله با اخراج است

روز اول ماه مه، یادآور بزرگداشت مبارزات کارگران جهان برای رسمی کردن روز کار هشت ساعته است . مبارزه ای که از کارگران استرالیایی در شرق جهان تا کارگران امریکایی در غرب جهان را در بر می گرفت .

مبارزه برای کاهش ساعات کار از محوری ترین مطالبات کارگری در رابطه با افزایش دستمزد و کاهش ساعت کار صرف می شد. مبارزه برای کاهش روز کار به ۸ ساعت در روز خواست اکثریت کارگران کشورهای سرمایه داری آن زمان (یک خواست اساسی) بود که کارگران را به رویارویی با سرمایه و دولت های سرمایه دار کشانده بود . اما مبارزات کارگران در شیکاگو با ایجاد همبستگی کارگری بین تشکل های مختلف کارگری قدرتمند تر و متشکل تر از دیگر جنبش های کارگری در سایر نقاط جهان، برای تحمیل این خواست کارگران جهان به سرمایه داران و دولت هایشان ظاهر شدند . گرچه در این راه چندین کارگر را دولت سرمایه به اعدام و زندان محکوم کرد و هرچند هزینه عظیمی را جنبش کارگری متحمل شد. اما سرمایه داران و دولت هایشان را وادار به اجرای این مطالبه کارگری کرد . کارگران ضمن مبارزات خود خواست های دیگری چون حق اعتصاب ، تشکل و... را به سرمایه داران تحمیل کردند . واقعیتی است که هرگاه جنبش کارگری ضعیف می شود، سرمایه داران به دستاوردهای آن ها حمله می کنند . بسیاری از امکانات آموزشی و بهداشتی که دولت ها و سرمایه داران مجبور به تامین آن شده بودند به خاطر نبود جنبش متشکل در تقابل با سرمایه این امکانات که بخش کوچکی از تولید اجتماعی طبقه کارگر است، حذف می شود. همان چیزی که دولت های کشورهای اروپایی آن را شروع کرده اند . جنبش اجتماعی طبقه کارگر در حالی که برای کاهش ساعت کار و رسمیت دادن به ۸ساعت کار در روز مبارزه می کرد بخش وسیعی از بدنه کارگری ضمن مبارزه متحول گردید . طبقه کارگر به قدرت نیروی خود و نقش تشکل در جنبش کارگری به نقش سترگ آگاهی در پیشبرد مبارزه پی برد . طبقه کارگر قوانین علیه اعتصاب و دیگر قوانین ضد کارگری را که برای رسمیت دادن به زندان و اعدام کارگران تصویب کرده بودند را از رسمیت انداخته و جنبش طبقه کارگر به این حقیقت واقف شد که قوانین ضد کارگری در مقابل خیزش کارگران نمیتوانند مقاومت کنند.

در حالی روز اول ماه مه فرا می رسد که بحران سرمایه داری که برخاسته از مناسبات سرمایه داری است در بسیاری از کشورهای خیمه زده است . دولت های سرمایه برای فروکش کردن این بحران

بخشی از انباشت حاصل از نیروی کار کارگران را به حساب شرکت ها و سرمایه داران سرازیر کرده است . دولت های سرمایه داران از محصول کارگران حاتم بخشی می کنند . بحرانی که سال ها پیش می بایست خود نمایی می کرد با بهره کشی از نیروی کار ارزان کارگران از طریق انتقال سرمایه به مناطق کارگری دیگر نقاط جهان ، یا از طریق نیروی کارگرانی که به خاطر بیکاری و اخراج به کشورهای اروپایی و امریکایی روانه شده بودند به تعویق افتاد . اکنون دولت های سرمایه داری با هجوم به دست آورد کارگران ، کاهش هزینه های بهداشتی و آموزشی ، بحرانی را که خود باعث و بانی آن هستند با کم کردن معاش کارگران هزینه میکنند . بحرانی را که محصول محتوم سیستم سرمایه داری و انباشت کردن سرمایه ها و به تبع آن پایین آمدن نرخ سود سرمایه داران است ، می خواهند با هزینه کردن از جیب کارگران سرمایه را نجات دهند . به این بسنده نکرده ، بلکه برای نجات سرمایه دست به اخراج کارگران می زنند . هر روز خیل عظیمی از کارگران را اخراج کرده و آواره خیابان ها می کنند . اعتراضات و شورش های کارگری در امریکا و فرانسه و دیگر کشورهای اروپایی در تقابل با این اخراج ها به وجود آمده است . کارگران در فرانسه برای جلوگیری از اخراج ، مدیران کارخانه را زندانی کرده اند .

هر چند جنبش کارگری در ایران علیه بیکاری و گرفتن حقوق معوقه (کارگران پروژه ای آبادان ، اصفهان ، تبریز ، شوراهای کارگری شرق) به سال ۵۸ بر می گردد . دوره اخیر از سال ۷۵ شروع شده و بارها به اشکال مختلف اعتراض ، اعتصاب و تجمع داشته است . بارها مورد هجوم قرار گرفته است . هم اکنون کارگران برای گرفتن حقوق معوقه و مقابله با اخراج ، به اشکال مختلف درگیر هستند . با وجود گسترده بودن این جنبش ، اما نبود همبستگی یکی از علل اصلی است که این جنبش نتوانسته به مطالبات خود برسد . هم اکنون اول ماه مه را پیش رو داریم . کارگران دهها کارخانه در اعتصاب ، تحصن ، تجمع و ... به سر میبرند . در فروردین ماه سال جاری کارگران اعتصابی قزوین ، اعتصاب کارگران لاستیک دنا که بعد از اعتصاب اسفند ۸۷ متحد شده در مقابل هر تهدید از سوی مدیریت کارخانه ایستادگی می کنند . در ۲ اردیبهشت برای مقابله با اخراج مجبور شدند خود تولید را در دست بگیرند . کارگران صنایع مخابراتی (خصوصی) ۶ اردیبهشت در میدان پیام شیراز با جمع ۴۰۰ نفری خود در اعتراض به عدم پرداخت حقوق خود (تعداد کارگران ۵۰۰ نفر) دست به تجمع زدند . کارگران هفت تپه نیز چند سال است برای مطالبات خود مبارزه می کنند . با این وجود هر چند بخشی از حقوق های معوقه آنها پرداخت شده است اما نتوانسته اند به مطالبات خود برسند این در حالی است که برای تعدادی از کارگران (هیات مدیره سندیکا) حکم زندان صادر شده است . کارگران لوله سازی اهواز و

دهها کارخانه دیگر در حال اعتراض و اعتصاب هستند.

اخراج و بیکارسازی اکنون محدود به کشورهای چوچ ایران نمی شود ، بلکه ابعاد جهانی پیدا کرده است اگر مبارزات کارگران در اول ماه مه برای ۸ ساعت کار در روز بود اکنون مقابله با اخراج و بیکاری ، عدم امنیت شغلی یکی از محوری ترین مطالبات کارگران در سرتا سر جهان است . سرمایه داران می خواهند با اخراج و پایین آوردن دستمزد ، بالا بردن شدت کار و بالاخره فقر و آواره کردن کارگران برای بحران فایق آیند . تنها راهی که برای کارگران باقی میماند مقابله با اخراج ها ، مقاومت با کاهش دستمزدها است . آن چیزی که امروز جنبش کارگری از آن رنج می برد نبود تشکل کارگری است . جنبش کارگران اخراجی و حقوق معوقه ، کارگران شاغل و بیکار حلقه های بهم پیوسته جنبش کارگری را تشکیل میدهند که اتحاد و همبستگی این بخشها می تواند سرمایه را به عقب نشینی وادارد . در حال حاضر اخراج و بیکار سازی ، عدم امنیت شغلی این بخش ها ی می تواند سرمایه را به عقب نشینی وادارد . در حال حاضر اخراج و بیکارسازی ، عدم امنیت شغلی محدود به یک منطقه کارگری در جهان نبوده بلکه این مطالبه و خواست بخش های زیادی از کارگران است . همانطوریکه همبستگی واتحاد کارگران در اول ماه مه توانست سرمایه جهانی را به قبول ۸ ساعت کار در روز وادار کند . در آستانه مراسم روز کارگر ، کارگران برای افزایش دستمزد ومقابله با اخراج مبارزه میکنند .

بهرام دزکی